

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Pfv.VI.21.537/2013/4.szám

A Kúria a Szerencsés és Társa Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Szerencsés Angela ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Pető Andrea Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Pető Andrea ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének a megállapítása iránt a Törvényszéken 1.G.40.036/2011. szám alatt folyamatban lévő ügyében, a Ítéltábla Gf.IV.30.301/2012/20. sorszám alatti jogerős részítéletével szemben a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős részítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A részítélettel szemben jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az alperes az üzemeltetője a Város Közigazgatási határán belül található kikötőnek, amelynek kikötőrendjét a 2002. május 6-án kelt határozattal hagyta jóvá a Központi Közlekedési Felügyelet Hajózási Felügyelete. A peres felek között 2007. június 29-én – 2007. április 1-től 2007. november 30-ig határozott időre szóló – megállapodás jött létre, amely szerint, egyebek mellett, a felperes jogosult volt a hajójával kizárólag kikötés, utas ki- és beszállás céljára, valamint a forgalmi helyzet függvényében veszteglés céljára igénybe venni a közforgalmú kikötőt, az utóbbi esetben különös tekintettel a D/1 szektorban a hangár délkeleti sarkánál található veszteglőhelyre. A szerződésben meghatározták a felperes által fizetendő kikötő használati díjat.

A szerződés lejártát követően az alperes küldött a felperesnek egy 2008. április 16-i keltezésű szerződéstervezetet a következő

időszakra, amelyet a felperes az alperes szolgáltatásainak lecsökkentése miatt nem fogadott el. 2009. január 1-től új kikötői díjszabás lépett életbe, az alperes pedig 2009. május 29-én közölte a felperessel, hogy a korábbi szerződés szerinti veszteglőhelyet a továbbiakban nem tudja biztosítani a részére és felhívta, hogy távolítsa el onnan a hajóját. A felperes erre nem volt hajlandó, a felek között pedig vita alakult ki a használati jogosultság és a fizetendő díj tekintetében. 2010. január 1-től újabb kikötői díjszabás lett hatályos, 2010. szeptember 13-án pedig jóváhagyásra került az új kikötőrend.

A felperesnek a részítélettel elbírált kereseti kérelmei a következőkre irányultak:

I. Kérte annak a megállapítását, hogy a felperes és az alperes között 2007. június 29-én aláírt kikötő használati megállapodás határozatlan idejűvé vált, ezért jelenleg is érvényes és hatályos.

II. Kérte annak a megállapítását, hogy a kikötőrend, valamint a kikötői használati szabályzat és kikötői díjszabás általános szerződési feltételeknek minősülnek és bevezetésük, illetve módosításuk tekintetében a Ptk. 205/A. - 205/C. §-ai alkalmazandók.

III. Kérte annak a megállapítását, hogy az alperes 2010. és 2011. évre vonatkozó kikötő használati szabályzata és kikötői díjszabása érvénytelen, de minimálisan azt, hogy ezen díjszabás a felperes és az alperes jogviszonyában nem alkalmazható.

IV. Kérte kötelezni az alperest, hogy jogviszonyukban a jogbiztonságot és tervezhetőséget nyújtó éves díjkategóriát alkalmazzon.

V. Kérte az alperes szolgáltatási kötelezettségének a megállapítását a fenntartott közforgalmú veszteglőhelyek tekintetében és eltiltását attól, hogy a felperes hajóját a kikötő területi hatályán kívülre szorítsa. Kérte továbbá arra kötelezni az alperest, hogy a felperes számára a veszteglőhelyet változatlanul biztosítsa ott, ahol azt 2009. november 30-ig tette.

Az alperes a kereseti kérelmek elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság részítéletével az I. - V. sorszám alatti kereseti kérelmeket elutasította.

Az ítéletet a következők szerint indokolta:

I. A felperes hajója a szerződés lejártát követően 2007. november 30-tól is a kikötőhelyen tartózkodott, de ettől a korábbi szerződés nem vált határozatlan idejűvé. A kikötői vízfelület nem tekinthető

olyan, a Ptk. 431. §-ának (2) bekezdése szerinti dolognak, amelynek a további használata határozatlan idejűvé tette volna a bérleti szerződést. A Ptk.-nak ezeket a rendelkezéseit csak dolog bérletére lehet alkalmazni, ennek megfelelően például a lakás bérlete sem alakulhat át ilyen módon határozatlan idejűvé. A szerződés tehát a lejáratával megszűnt és a felek jogait és kötelezettségeit ezt követően már a hatályos kikötőrend és a díjszabás rendelkezései szabályozták.

II. Megállapítási keresetnek nem volt helye az ügyben, mert a jogmegóvás szükségessége hiányzott. Az, hogy a kikötő használati rend és díjszabás a felek viszonyában hogyan minősíthető, a III. számú kereseti kérelem elbírálása körébe tartozott.

III. Az alperes a víziközeledésről szóló 2000. évi XLII. törvény 79. §-ának (1) bekezdése, 85. §-ának (1) és (2) bekezdése, valamint a 49/2002. (XII.28.) GKM rendelet 2. §-ának (1) bekezdése és 5. §-ának (6) bekezdése szerinti jogszabályi felhatalmazás alapján, jogszerűen állapította meg a díjszabást, valamint a kikötő használati szabályzatot. A kialakított feltételek világosak, érthetőek és egyértelműek voltak. A díjtételek emelése és a kapott szolgáltatások szűkülő volta miatt a Ptk. 209. §-ának (5) bekezdése szerinti tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó rendelkezések nem alkalmazhatóak, a veszteglés pedig a főszolgáltatás körébe tartozik. Az érvénytelenség nem volt megállapítható, a kikötő használati szabályzatot és a díjszabást pedig az alperes jogszabályok alapján állapította meg és azok megfelelő közzétételéről is gondoskodott. Visszaélés, rendeltetésellenes joggyakorlás a részéről nem történt.

IV. A III. pontban foglaltak elutasítására tekintettel ez a kereseti kérelem is alaptalan volt. A „jogbiztonságot és tervezhetőséget nyújtó éves díj,” megjelölés jogilag értelmezhetetlen, illetve a jelenleg alkalmazott díjkategória is megfelel ezeknek a követelményeknek. Az alperes a díjszabásban ugyanis világosan, közérthetően és precízen meghatározta, hogy az egyes szolgáltatásokért milyen díjat kell fizetni.

V. A víziközeledésről szóló törvény 85. §-ának (2) bekezdése szerint a kikötő használatának részletes rendjét az üzemeltető a kikötőrendben állapítja meg. A perbeli kikötő kikötőrendjét az illetékes hatóság jóváhagyta. A felperes nem tudta bizonyítani, hogy a hajója a kikötőrend D/1. jelű szektorán kívül tartózkodna. A tartózkodási helye azonban ettől függetlenül is a kikötő területén található, így nem merülhetett fel az, hogy az alperes kiszorította volna onnan a felperest. A felperesnek nem áll fenn alanyi joga arra, hogy korlátlan ideig használhassa a kikötő általa kiválasztott helyét a veszteglésre. A korábbi használat erre nem adott alapot, az alperes pedig a hatályos kikötőrend és a kikötő

használati szabályzat rendelkezései szerint köteles a felperes - és bármely más személy - részére biztosítani a használatot.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság részítéletével az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a jogerős részítélet indokolásában kifejtette:

I. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a határozott időre kötött szerződés a meghatározott idő elteltével a Ptk. 229. §-ának (3) bekezdése és 228. §-ának (2) bekezdése alapján megszűnt. A felek használati jellegű kötelmet keletkeztető szerződésének voltak bérletre jellemző sajátosságai, de az mégis atipikus, a Ptk.-ban nem nevesített szerződés volt, így a jogviszonyra a Ptk. 431. §-ának (2) bekezdése nem alkalmazható.

Kizárja ennek a jogszabályi rendelkezésnek az alkalmazását az is, hogy a víziközeledésről szóló törvény 87. §-ának 41) pontja és a 49/2002. (XII.28.) GKM rendelet 8. §-a szerint a veszteglésre csak a szerződésben meghatározott időpontig volt a kikötőhely használható. Ezt követően a felperes azt már telelés céljára vette igénybe, erre a felek között ráutaló magatartással is létrejöhetett megállapodás, de ez már más, az előzőtől eltérő jogviszony volt. Ezt követően a kikötő üzemidejének a megkezdésétől kezdődően a felperes már újra a víziközeledésről szóló törvény rendelkezései alapján használta a kikötőt.

II. Ennek a kereseti kérelemnek a tekintetében a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság által leírtakkal.

III. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a kikötő használati szabályzat nem tekinthető általános szerződési feltételnek. Az alperes azt a víziközeledésről szóló törvény 85. §-ának (2) bekezdése alapján állapította meg és hagyta jóvá - közigazgatási eljárás keretében - az illetékes hatósággal, majd azt kihirdették a jogszabályban leírt módon. A 49/2002. GKM rendelet 1. §-ának (4) bekezdése szerint ez helyi szabályzatnak minősül, ezért a rendelkezéseit a kikötő használói - függetlenül attól, hogy szerződéses jogviszonyban állnak-e az alperessel - kötelesek betartani. A kikötői rend tehát nem szerződés, hanem kötelező jogi normával egyenértékű helyi szabály.

A kikötői díjszabás már valóban általános szerződési feltétel, amelyet viszont a felperes törvényi felhatalmazás hiányában - általában - nem jogosult megtámadni, csak a ráutaló magatartása alapján létrejött szerződést támadhatja meg a Ptk. 209/A. § szerint. A Ptk. 209. §-ának (4) bekezdése szerint azonban a tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó rendelkezések nem alkalmazhatóak a főszolgáltatást, illetve a szolgáltatás és

ellenszolgáltatás arányát megállapító kikötésekre, így a díjszabás tisztességtelenségének a megállapítására sincs mód. Ebbe a körbe tartozik a díjszabáson kívül az a rendelkezés is, hogy az alperes veszteglést mint szolgáltatást biztosított a felperes részére.

IV. - V. A másodfokú bíróság ezen kereseti kérelmek körében is egyetértett az elsőfokú bírósággal. Figyelemmel volt arra is, hogy a 2007. évi szerződés megszűnt és ezt követően a felek már nem álltak szerződéses jogviszonyban egymással. A felperes jogalap hiányában nem kérhette a díjszabástól eltérő díj megállapítását vagy a hatályos kikötőrendtől eltérően veszteglőhely biztosítását. A veszteglésre használható partszakaszt az üzemeltető jogosult kijelölni, ettől eltérő rendelkezést pedig a bíróság sem hozhat.

A jogerős részítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság részítéletének a megváltoztatását és a kereseti kérelmeinek helyt adó döntés meghozatalát. Másodlagosan a jogerős részítélet hatályon kívül helyezése mellett indítványozta az elsőfokú bíróság részítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság kötelezését új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára.

A felülvizsgálati kérelem indokait a következőkben adta elő:

I. A jogerős részítéletben a kereseti kérelmet elutasító rendelkezés jogszabálysértő, mert a felek között a Ptk. 423. §-a szerinti bérleti jogviszony jött létre. Az, hogy szerződéskötési szabadságuk folytán egyúttal más szolgáltatásokra is kiterjedt a szerződésük, illetve annak tartalmát részben eltérően határozták meg, még nem jelentette azt, hogy a Ptk. bérletre vonatkozó rendelkezéseit ne lehetne alkalmazni. A másodfokú bíróság nem fejtette ki, hogy miért találta a szerződést atipikusnak, holott az a feleket bérlőként és bérbeadóként jelölte meg, valamint a bérbeadó- és bérlő kötelezettségeit határozta meg. Valóban rendelkeztek a főkötelezettségtől eltérő egyéb szolgáltatásokról is, de azok csak a bérlettel azonos okiratba foglalt, eltérő szerződések voltak. A bíróságnak nincs lehetősége arra, hogy a szerződés minősítése során eltérjen a felek egyező akaratától, de a szerződés - a Ptk. 207. §-ának (1) bekezdése szerint - a tartalma alapján is egyértelműen bérletnek minősült.

Tévesen jutott a másodfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a víziközműkezelésről szóló törvény, valamint a rendeletek kizárták volna a Ptk. 431. §-ának (2) bekezdésének az alkalmazhatóságát. A szabály a telelés fogalmát nem határozta meg, ezért az a veszteglés fogalomkörébe tartozik. Téves tehát a másodfokú bíróságnak az eltérő jogviszony létrejöttére kifejtett okfejtése, nem állapítható meg, hogy a D/1 szektor működési ideje 2007. november 30-ával véget

ért volna. Üzemidő nem került meghatározásra, így a kikötőszektor egész évben működött, a felperes pedig az adott helyet a szerződéses időtartam lejártát követően is jogszerűen használta veszteglésre. Ez ellen az alperes nem tiltakozott, a szerződés pedig ezzel határozatlan idejűvé alakult.

II. Tévesen került megállapításra, hogy a jogmegóvás szükségessége nem állt fenn. A felperes folyamatosan tiltakozott az alperes Ptk. 205/A. - 205/C. §-aiba ütköző eljárása ellen, amit az alperes nem vett tudomásul. Az alperes nem írhat elő egyoldalúan a korábbi szerződés részévé váló általános szerződési feltételeket, előírásokat. Erőfölénnyel visszaélve akadályozta meg a felperest a határozatlan idejű szerződéssel szerzett jogai gyakorlásában.

III. A felperes álláspontja szerint a 49/2002. (XII.28.) GKM rendelet 2. §-ának (1) bekezdésébe ütköző módon került megállapításra, hogy a kikötő használati szabályzat nem általános szerződési feltétel. A kikötő használati szabályzat és a díjszabás más tartalmú és eltérő rendeltetésű dokumentum mint a kikötőrend. A Rendelet csak a kikötőrendre alkalmazható, annak az érvénytelenségét a felperes nem is kérte megállapítani. A jogerős ítélet tehát sérti a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 215. §-ában foglaltakat.

Figyelemmel kellett volna lenni arra is, hogy a felek a szerződésük 5. pontjában az akkor hatályos, tehát nem a mindenkori kikötőrendet tették a bérleti jogviszony tekintetében általános szerződési feltétellé.

A díjszabást a jogerős ítélet is általános szerződési feltételnek tekintette, ezért az azzal egy dokumentumba foglalt és így egységes egészlet alkotó kikötő használati szabályzatot is azzal egységesen kellett volna kezelnie. Ellentétes a jogerős ítélet az 1/2005. (V.15.) PK véleménnyel is, mert hivatalból kellett volna észlelni a 2010. és 2011. évi kikötő használati szabályzat és díjszabás semmisségét, mert azok ellentétesek a 49/2002. (XII.28.) GKM rendelet 2. §-ának (1) bekezdésében és 5. §-ának (11) bekezdésében foglaltakkal. Az okiratokban ugyanis a jogszabály megkerülésével olyan, a kikötőhasználatra vonatkozó feltételeket is beillesztettek, amelyeket csak a hatósági jóváhagyáshoz kötött kikötőrendben lehetett volna szerepeltetni.

IV. - V. pont szám alatt felvett keresetei tekintetében kifejtette, hogy azok a határozatlan idejűvé vált 2007. június 29-i bérleti szerződés alapján megalapozottak voltak. Az elutasító döntés ezért ellentétben állt a Ptk. 198. §-ának (1) bekezdésében és a 423. §-ban foglalt rendelkezésekkel. A díjszabás általános szerződési feltétel volt és így a felperes elfogadása nélkül nem válhatott a korábban megkötött szerződés részévé. Az a hivatkozás, amely

szerint a felperes nem kérheti eltérő díj alkalmazását, figyelemmel a GK 37. számú állásfoglalásra is, ellentétben áll a Ptk. 205/B. §-ának (2) bekezdésében foglaltakkal. A kikötőrend szerint egyébként a D/1 jelű rész közforgalmú veszteglőhely jelenleg is, így az alperes köteles azt erre a célra biztosítani.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős részítélet hatályában való fenntartását és a felperes perköltségben történő marasztalását.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A jogerős részítélet az ügy elbírálásához szükséges mértékben feltárt, és helyesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetéseket vont le, azokkal a Kúria is egyetértett, jogszabálysértés nem történt.

I. Helyesen állapította meg a jogerős ítélet, hogy a felek között egy atipikus, a bérleti szerződés elemeit is tartalmazó, de speciális jogszabályi rendelkezéseken alapuló szerződés jött létre. A szerződés tárgya nem dologbérlet volt, de a szerződés még csak nem is jogosította fel a felperest a kikötő vízfelülete egy adott részének a meghatározott módon történő ideiglenes használatára. A szerződés szerint ugyanis a felperes a veszteglőhelyet csak a forgalmi helyzet függvényében vehette igénybe, a veszteglőhely helye pedig a „különös tekintettel” megjelöléssel került meghatározásra, azaz a felperes általában ide állhatott, de adott esetben más hellyel is be kellett érnie. A veszteglőhely felett a jogszabályok értelmében az alperesnek is csak egy behatárolt, korlátozott rendelkezési joga áll fenn. A szerződés tartalma ennek megfelelően nem felelt meg a Ptk. 423. - 424. §-ában foglaltaknak, hiszen az - egyebek mellett - egy változó kikötőhely és veszteglőhely időleges használatáról szólt. A bíróságnak a szerződéseket azok valós tartalma és nem a formai megnevezése alapján kell megítélnie, így az értelmezés szempontjából nem mérvado az, hogy a felek milyen módon jelölték meg a szerződésüket, illetve a szerződésben a szerződő feleket.

A kifejtetteknek megfelelően a jogviszonyra nem általában voltak alkalmazhatóak a Ptk. dologbérletre vonatkozó szabályai, hanem azok csak háttér szabályozást jelenthettek, és kizárólag a külön jogszabályokban foglaltakkal valamint a felek megállapodásával összhangban voltak irányadóak. (A szerződés 15. pontja.) Helyesen állapították meg ennek megfelelően az eljáró bíróságok azt, hogy a Ptk. 431. §-ának rendelkezése a felek jogviszonyában nem volt alkalmazható.

Egyetértett azonban a Kúria a másodfokú bíróság által kifejtett másodlagos indokolással is, mert a felperes valóban csak a

szerződéses határidő lejártáig használta veszteglésre a kikötőhelyet. A kikötő üzemidejének végével ugyanis az már nem a víziközeledésről szóló törvény 87. §-ának 41. pontja szerint veszteglőhely volt, hanem ott az alperes lényegében a 49/2002. (XII.28.) GKM rendelet 8. §-a szerinti telelési szolgáltatást biztosított a felperesnek. A felek jogviszonya tehát az üzemelési idő elteltével eltérővé vált, ami a jogerős ítélet megállapításának megfelelően ugyancsak kizárta azt, hogy ráutaló magatartással a szerződés határozatlan idejűvé váljon.

II. A Kúria e tekintetben is egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel, mert az a kereset, amely szerint a kikötői használati szabályzat és díjszabás hogyan minősíthető, illetve alkalmazni kell e azok tekintetében a Ptk. 205/A. § - 205/C. §-ában foglaltakat, a III. számú kereset elbírálása körébe tartozott, a külön megállapítás a felperes jogainak az alperessel szembeni megóvása végett nem volt szükséges.

III. A kikötőrend a víziközeledésről szóló törvény 85. §-ának (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a kikötő üzemeltetője - az alperes - által megállapított, a kikötő használatának részletes szabályait meghatározó, az illetékes hatóság által jóváhagyott és megfelelő módon közzétett szabályzat. Ennek részleteit a 49/2002. (XII.28.) GKM rendelet állapítja meg. A kikötőrend tehát általános szerződési feltételnek nem minősülhet.

Az, ha az alperes - a víziközeledésről szóló törvény 79. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint - ezen túlmenően egyéb, a kikötőrendben nem rögzített feltételeket határoz meg, valamint megállapítja az igénybevételeért járó díjakat, már a Ptk. 205/A. §-ának (1) bekezdése szerinti általános szerződési feltételnek minősül.

A felperes azonban a jogerős részítélet megállapításának megfelelően - jogszabályi felhatalmazás hiányában - nem jogosult az általános szerződési feltételek általános jellegű megtámadására, azt csak a Ptk. 209/A. § (1) bekezdése szerint, mint sérelmet szenvedett fél támadhatta. A veszteglőhelyek biztosítása, illetve a díjszabás a szerződés főszolgáltatását jelentették, a Ptk. 209. §-ának (5) bekezdése szerint pedig a tisztességtelen szerződési feltételekre vonatkozó rendelkezések nem alkalmazhatók a főszolgáltatást megállapító, illetve a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás arányát meghatározó szerződési kikötésekre, ha azok egyébként világosak és érthetőek. Az alperes által alkalmazott kikötések nem vitatottan világosak és érthetőek voltak, így a jogerős részítéletben leírtaknak megfelelően ez a kereseti kérelem sem volt megalapozott.

Az alperesnek jogában állt a kikötőrend, illetve a használati

szabályok megállapítása és a felperes nem is fejtette ki részletesen, hogy milyen okból tartja azt ellentétesnek a kikötőrenddel, így a kikötő használati szabályzatot és a díjszabást nem kellett volna hivatalból - jogszabályba ütközése folytán - semmisnek tekinteni.

IV. - V. A I. számú kereseti kérelem körében leírtakra tekintettel a felülvizsgálati kérelemben foglaltak e tekintetben sem lehettek megalapozottak, a felek szerződése ugyanis nem alakult át határozatlan idejűvé. Egyedi szerződés hiányában a felek jogviszonyára a kikötőrend, valamint a kikötő használati szabályzat és a díjszabás rendelkezései váltak irányadóvá, azaz a felperes a víziközlekedésről szóló törvény 79. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint vehette a kikötőt igénybe. Ennek megfelelően nem állt fenn jogosultsága egy általa megjelölt veszteglőhely állandó használatára, amelyet egyébként a 2007. évi szerződés sem biztosított részére. A Kúria ennek megfelelően ezen kereseti kérelmek körében is osztotta a jogerős részítéletben foglalt indokokat.

A Kúria a kifejtettekre tekintettel - a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával - a jogszabályoknak megfelelő jogerős részítéletet a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban is irányadó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperest az alperes javára a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdése alapján a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan megállapított - és a 4/A. § (1) bekezdése szerint ÁFÁ-val növelt összegű - ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.

Budapest, 2014. szeptember 30.

Dr. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Puskás Péter s.k.
előadó bíró, Tamáné dr. Nagy Erzsébet s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:
tisztviselő